

— Мамо, защо плачешъ ? — пита синътъ, но като не получава отговоръ и той заплаква.

— Мълчи, миличко; хайде спи! И тя зацѣва любимата му люлчена пѣсенъ :

Нѣмаме палати ние,
Ни богатство, ни пари . . .
Тѣхъ вода стихийна носи
Тѣхъ, дѣте, огънь гори!

Нани, рожбо, нани пиле!
Нани, чедо сладко!
Тебъ добръ ти е при мама
И при твоя татко!

— Мамо, кждѣ е тате?

— На война, миличко.

— Какво прави тамъ?

— Убива хората синко. Момченцето изтрѣва.

— Ами защо ги убива? . . майката мълчеше, глухо ридание излизаше отъ гърдитѣ ѝ.

— Мамо, студено ли е на татко тамъ? Майката мълчеше.

— Мамо, кой изпрати тати да убива? . . . майката туря ржката си на мѣничката му главица и тихо зашепва.— Спи, спи синне, татко ти ще си дойде. Спи, ако не спишъ нѣма да си дойде . . .

— Мамо, когато си дойде ще ме разбудишъ, нали?

— Добрѣ, добръ миличко.

Момченцето затвори очи и заспа. Лампата трепкаше съ пламъчето си и по стѣнитѣ играеха тъмнитѣ сѣнки на прѣдметитѣ.

Прѣгърнати майка и синъ стоятъ край огъня . . . По бузитѣ на майката падатъ едри, тежки сълзи . . .

. . . Войникътъ трепва. Той иска да извика, че е при тѣхъ, но не може . . .

Изведнажъ той трепва, отворя очи . . . Студенъ вѣтъръ лѣхаше въ землянката. Наоколо е тъмно . . .

Нѣкъждѣ бухълъ избуха и въ необятната тъмна нощъ се понесе неговиятъ страшенъ викъ . . .

Тъга, тежка тъга, къса душата на войника. На възъ е тъмна нощъ, а черна мъка е въ неговото сърдце . . .